

ΕΤΟΣ 60όν

8 Ἀπριλίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 15 (3071)

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Πρός τά Ἱεροσόλυμα

Λίγες μέρες πρὶν νά εἰσέλθῃ ὁ Κύριος στὰ Ἱεροσόλυμα ἀνέστησε τόν Λάζαρο, ἐπιτελώντας τό μεγαλύτερο θαῦμα πρὶν ἀπό τήν ἀνάστασή του. Μέ τό θαῦμα αὐτό ἔδειξε ὅτι εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου καί ἐνίσχυσε τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα τῶν μαθητῶν του στή δική του ἀνάσταση ἐκ νεκρῶν· διότι, ἀφοῦ μέ ἓνα ἀπλό πρόσταγμά του ἀνέστησε τόν Λάζαρο τετραήμερο, πολὺ εὐκολότερα μπορούσε νά ἀναστήσῃ τόν ἑαυτοῦ τριήμερο ἐκ τοῦ τάφου.

Τό ἐκπληκτικό αὐτό θαῦμα συγκλόνισε πολλούς καί τοὺς ὁδήγησε στήν πίστη πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ὡς Μεσσία. Ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἐνῶ σέ ἕξι ἡμέρες ἐρχόταν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, πλῆθος λαοῦ ἄφηνε τὰ Ἱεροσόλυμα καί πήγαινε στήν κοντινὴ κώμη, τὴ Βηθανία, γιὰ νά δεῖ τόν Ἰησοῦ καί τόν ἀναστημένο Λάζαρο. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καί ὅταν τελικά ὁ Κύριος εἰσῆλθε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ λαός, μικροὶ καί μεγάλοι, τοῦ ἐπιφύλαξε θερμότερη ὑποδοχή. Τόσο πολὺ ἦταν συγκλονισμένοι καί ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου (Ἰωάν. 12,17-18).

Σέ ἀντίθεση ὁμως μέ τόν ἀπλό καί ἄδολο λαό, οἱ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, μαθαίνοντας τό θαῦμα αὐτό σκληρύνθηκαν τελείως καί ἔλαβαν τήν ὀριστικὴ ἀπόφαση νά θανατώσουν τόν Ἰησοῦ (Ἰωάν. 11,47-53). Ἦταν τόσο σκοτισμένοι ἀπὸ τό μῖσος καί τό φθόνο, ὥστε τίς χαρμόσυνες ἡμέρες τοῦ Πάσχα νά ἐπιζητοῦν νά σκοτώσουν ὄχι μόνον τόν Ἰησοῦ, ἀλλὰ καί τόν Λάζαρο, ἐπειδὴ ἐξαιτίας τῆς ἀναστάσεώς του, πολλοὶ πίστευαν στὸν Χριστό (Ἰωάν. 12,10-11).

Ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ τοῦ Κυρίου ὡς Μεσσία

Ὁ ἰουδαϊκὸς λαὸς ἐπιφύλαξε στὸν Κύριο ὑποδοχὴ πού ἀρμόζει σέ βασιλιά,

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιβ' 1-18)

Ευλόγημένος ο έρχόμενος

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἠγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δειπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε τοῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· Διατί τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοῦς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολλὸς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἔστι, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἠγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολλὸς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· «Ὡσαννά, εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἔστι γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἠγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήνησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιημέναι τὸ σημεῖον.

ἐπειδὴ ἦταν πλεόν πεπεισμένοι γιὰ τὴ μεσσιανικότητά του. Μὲ τὴν ἔκφραση «εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» ἐξέφραζε τὴν πεποιθήσῃ του ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀπεσταλημένος ἀπὸ τὸν Θεό. Ταυτόχρονα δόξαζε τὸν Θεό καὶ διακήρυττε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων πού προϋπάντησε τὸν Κύριο μὲ κηλαδιὰ φοινίκων, τὰ ὁποῖα ἦταν σύμβολα νίκης, τὸν ἐβίβησε ὡς τὸν Μεσσία πού εἶχε προφητευθεῖ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ προσδοκοῦσε μὲ τὴν εἰσοδὸ του στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ νικήσει τοὺς κατακτητὲς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ νὰ καθίσει ὁ ἴδιος ὡς ἐπίγειος βασιλιάς στό θρόνο του, κάνοντας τὸν Ἰσραὴλ κύριο ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο μιά πρόσκληση ἀλλήλα καὶ πρόκληση πρὸς τὸν Ἰησοῦ νὰ δεχθεῖ νὰ γίνε ἐπίγειος βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἡ στάση τοῦ Ἰησοῦ

Ἡ στάση τοῦ Κυρίου ἀπέναντι σὲ αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ καὶ τὸ κἄλεσμα εἶναι

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἦσαν ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Βηθανίαν, ὅπου ἦτο ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ὅποιον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν δεῖπνον καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε, ὁ δὲ Λάζαρος ἦτο μεταξύ ἐκείνων πού ἦσαν μαζί του στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία τότε ἐπῆρε μίαν λίτραν γνυσίου πολυτίμου μύρου νάρδου, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ ἐσφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ σπῆτι ἐγένετο ἀπὸ τὴν μυρωδιά τοῦ μύρου. Λέγει τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ὁ Ἰούδας, ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ἐκεῖνος πού θὰ τὸν παρέδιδε, «Γιατί δὲν ἐπουλήθηκε αὐτὸ τὸ μύρον γιὰ τριακόσια δηνάρια καὶ δὲν ἐδόθηκε εἰς τοὺς πτωχοὺς;». Αὐτὸ τὸ εἶπε ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης καὶ εἶχε τὸ ταμεῖον καὶ ἀφαιροῦσε ἐκεῖνα πού ἔβριζαν μέσα. Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Ἄφνε τὴν· διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τὸ ἐφύλαξε· διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῶ ἐγὼ δὲν μὲ ἔχετε πάντοτε». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔμαθαν ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν ὄχι μόνον διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἴδουν τὸν Λάζαρον, τὸν ὅποιον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Οἱ ἀρχιερεῖς τότε ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Λάζαρον, διότι ἐξ αἰτίας του πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔφευγαν καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πολὺς κόσμος πού εἶχε ἔλθει εἰς τὴν ἐορτήν, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆραν κλάδους ἀπὸ φοῖνικας καὶ ἐβγῆκαν πρὸς προὔπαντισίν του καὶ ἔκραζαν, «Ὡσαννά, εὐλογημένος νὰ εἶναι ἐκεῖνος πού ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Ὁ δὲ Ἰησοῦς εὐρῆκε ἓνα μικρὸν ὄνον, καὶ ἐκάθησε ἐπάνω του, καθὼς εἶναι γραμμένον, Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, νὰ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθισμένος εἰς ἓνα πουλᾶρι ὄνου. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τὰ κατάλαβαν τότε οἱ μαθηταὶ του, ἀλλ' ὅταν ἐδοξάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμῆθησαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα γι' αὐτὸν καὶ ὅτι τοῦ τὰ ἔκαναν. Ὁ δὲ κόσμος πού ἦτο μαζί του ἔδινε μαρτυρίαν ὅτι ἐφώνασε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ τὸν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ὑποδέχτηκε ὁ κόσμος διότι ἄκουσαν ὅτι ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ὄντως ἀξιοθαύμαστη καὶ διδακτικὴ. Ἀπὸ τῆ μιά μεριά ἀποδέχεται τὴ βασιλικὴ του ιδιότητα, ἀφοῦ στήν πραγματικότητα εἶναι ὁ βασιλιάς ὅλου τοῦ σύμπαντος. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποφεύγει τίς βασιλικές τιμές πού τοῦ ἀπέδιδαν· καὶ στοὺς φαρισαίους πού τοῦ ἔλεγαν νὰ ἐπιτιμήσει αὐτούς πού τὸν ἐπευφημοῦσαν, ἀπάντησε μὲ τὴ μνημειώδη φράση: «Ἐάν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκραξοῦνται» (Λουκ. 19,40). Ἦχει πλήρη ἐπίγνωση ὅτι εἰσέρχεται τώρα στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ ἐνθρονιστεῖ ἐντὸς ὀλίγου σὲ αὐτὴ τὴν πόλιν ὡς βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ ἓναν προσωρινὸ ἐνθουσιασμό τοῦ πλήθους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα του, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπερφυσικὸ τρόπο κινεῖ ἀκόμη καὶ τὰ νῆπια καὶ τὰ θηλάζοντα βρέφη νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν ὡς βασιλεῖα πού εἰσέρχεται, γιὰ νὰ συντρίψει τοὺς ἐχθροὺς του καὶ νὰ

8 Ἀπριλίου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

«Ἡ εἰς Ἱερουσαλήμ εἴσοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἀγάβου, Ρούφου, Φλέγοντος, Ἑρμοῦ κ.λπ. ἀποστόλων, Κελεστίνου Ρώμης († 432), Ἰωάννου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Κῶ († 1669).

Ἦχος: — — Ἐωθινόν: — — Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιβ' 1-18.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Ἀπριλίου, Ἅγιον Πάσχα.

Ἀπόστολος: Πράξ. α' 1-8 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α' 1-17.

βασιλεῦσει σέ ὅλα τὰ ἔθνη. Καί ἐπειδὴ εἶναι τόσο σπουδαία καί κοσμοϊστορική αὐτὴ ἡ βασιλικὴ εἴσοδος τοῦ Κυρίου, εἶχε προαναγγεληθεῖ ἀπὸ τοὺς προφῆτες.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁμοῦς ὁ Κύριος γνωρίζει καλὰ ὅτι ἡ βασιλεία του «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. 18,36). Θρόνος καί δόξα του εἶναι ὁ σταυρός, πάνω στὸν ὁποῖο συνέτριψε τὸ σατανᾶ καί τὸ θάνατο. Δέν κυριεύει τὰ ἔθνη μέ τρόπο δυναστικό, πού νά προξενεῖ φόβο καί τρόμο, ἀλλὰ μέ τὴν ταπείνωση καί τὴν ἀγάπη του, οἱ ὁποῖες τὸν ἀνέβασαν στὸ σταυρὸ καί τὸν κατέβασαν στὸν ἄδην, γιὰ νά λάβει ὅλος ὁ κόσμος τὴ ζωὴ καί τὴ σωτηρία. Γι' αὐτὸ καί εἰσέρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα ταπεινὰ καθισμένους σέ ἓνα γαϊδουράκι, ὄχι ἔφιππος καί ὀπλισμένους, ἐμπνέοντας φόβο καί ἀπειλή. Ἡ εἴσοδος του εἶναι ταπεινὴ, διότι ὁ θρόνος πρὸς τὸν ὁποῖο κατευθύνεται εἶναι ἐπενδυμένος μέ τὴν ἄκρα ταπείνωση.

Ὁ ἀββᾶς Ἰσαὰκ ἀναφέρει ὅτι αὐτὸν πού ἔχει ταπείνωση τὸν τιμᾶ ὅλη ἡ κτίσις καί ὑποκλίνεται ἐνώπιόν του. Αὐτὸ συνέβη στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ. Εἰσηῆθη στὰ Ἱεροσόλυμα μέ ὅλη του τὴ θεϊκὴ ταπείνωση, καί τὰ πλήθη τῶν Ἑβραίων τοῦ ἀπέδωσαν θεϊκὴ καί βασιλικὴ δόξα. Παρόμοια καί ἐμεῖς, μπορούμε νά μετᾶσχουμε στὴ θεϊκὴ δόξα τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ βαθμὸ πού πορευόμαστε στὴ ζωὴ μας ταπεινὰ καί ἀθόρυβα, τιμώντας καί προκρίνοντας ὄχι τὸν ἑαυτὸ μας, ἀλλὰ τὸν Θεὸ καί τοὺς συνανθρώπους μας.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καί ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λημο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
